

Fru Jachobine Christensen

Finjord, Grasmyr.

Hun fikk leve et langt menneskeliv, vel 84 år, så nyheten om hennes død kom for såvidt ikke overraskende, sjølvom hun fikk et ganske kort sjukeleie. Men vi som kjente fru Christensen, føler at det er et stort tomrom etter henne. Et aktet, avholdt og verdfullt menneske er ikke meire imellom oss. Og vi bebreider oss sjølv no. Hvorfor gikk du ikke ofte og besøkte den elskelige gamle kvinnen som alltid hadde så mye å gi? Hun gav av sitt allsidige kunnskapsforråd, sitt kloke omdømme, sine egne gamle hyggelige minner, sitt rike, varme hjerte. Hun var av dem som får en til å se alderdommen i et fordelaktig lys. I hennes nærhet blir en uvilkårlig overbevist om at det å bli gamal ikke behøver å bety det samme som å bli grå, kjedelig og dum.

For hennes nærmeste er sjølvsagt saknet stort. En god, kjærlig og omtensksom mor er borte. Ja, for hun betød da så mye for dem like til det siste.

Hun var så klar i tankene og fulgte med i alt med råd og dåd. «Hvis det er noe vi ikke er sikker på når det gjelder begivenhetene ute i verda, skal vi bare spørre mor. Hun følger med i radioen. Hun leser avisene, og hun husker», sa en datter kort tid før hennes død.

Fru Jachobine Christensen, født Møller, er av den kjente Møllerslekta på Grasmyr og Gibostad. Hun vokste opp i det fornemme handelshuset hos Moe i i Klauva, hos sin tante fru Moe. Der fikk hun det som den tid blei rekna for «bedre» oppdragelse. Derfor hadde fru Christensen dette fine, dannede vesen, som gav henne et visst aristokratisk preg.

Nei, ikke bare derfor. Dannelsen hos fru Christensen var ikke noe utenpåklint, tillært. Den hadde sin rot i hennes egen fine, harmoniske natur.

Til Klauva kom handelsbetjent Christensen, som seinere ble poståpner på Bitterstad i Vesterålen. Han blei hun forlovet og gift med. De fikk heimen sin på Bitterstad, hvor hun blei mor til fem sønner og to døtre.

Etter at hun blei enke for over 20 år siden, kom hun hit til Finjord ved Grasmyr til en gift dotter. Her på heimtraktene fikk hun altså tilbringe livskvelden. Den blei lang og lys som i en sommerkveld i nord. Riktignok var det nok mørke skyer også på kveldshimmelen. For et år siden døde eldste sønnen i Amerika. Sjølv var hun plaget av vonde føtter og dårlig hjerte, så hun i mange år ikke kunne komme noe bort fra heimen. Men det gjorde ikke så mye for henne. Hun var et ekte heimemenneske. Hun elsket rolige, fredelige dager med et strikkety mellom de flittige hendene, eller bøker og blad som gav næring til hennes rike åndsliv. Jo, hun var et lykkelig menneske både i sin vår, sommer og haust. Synet av henne minnet jo om en stille, fredelig haustdag som er vakkert opplyst av den dalende sol.

Men hun var ikke bare lykkelig i livet. Hun var lykkelig i døden. For fru Christensen var en kristen. Derfor kunne hun hilse døden som en fergemann over til landet der sola aldri går ned, landet der hun skulle møte sine kjære som hadde gått foran, — og der hun skulle møte Ham, hennes Frelser og Herre. Hun var av de stille i landet. Sjukdommen gjorde at hun i mange år ikke kunne søke til gudstjenester eller møter

sammen med andre. Men heimen var hennes bedehus. Der holdt hun sine gudstjenester. Bibelen og bønner var de kildene hun viste om, for bønner hennes hellige tjeneste.

La hennes minne mane oss som lever til å søke de samme kraftkildene så vi kan leve et slikt liv og møte døden på en slik måte.

Nabo.